

ZÁKLADNÍ ŠKOLA, PRAHA 4
Pošepného náměstí 2022
FAKULTNÍ ŠKOLA PEDAGOGICKÉ FAKULTY UK

Slovo úvodem

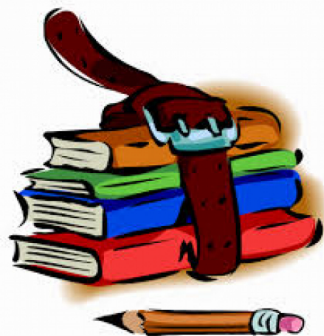

foto: publicdomainpictures.net

Dne 10. března jsme se všichni dozvěděli, že se uzavírají školy. Nikdo v tu chvíli netušil, jak dlouho to bude trvat. Žáci byli většinou nadšení, že nemusejí

druhý den brzy vstávat, a plánovali, co s volným časem, učitelé přemýšleli, co bude dál. Všichni jsme byli postaveni před naprosto neznámou situaci a museli se s ní nějakým způsobem vyrovnat. Počáteční dětské nadšení, že nemusí vstávat, psát úkoly, učit se..., brzy vzalo za své. Učitelé se museli rychle přizpůsobit danému stavu - výuce na dálku a žáci brzy pochopili, že školní rok pokračuje dál, jenom trochu jinak, než byli zvyklí. Postupem doby se některým začalo dokonce po škole stýskat. Jak se s distanční výukou srovnali osmáci, zjistíte, pokud se začtete do našich stránek.

Domácí vzdělávání

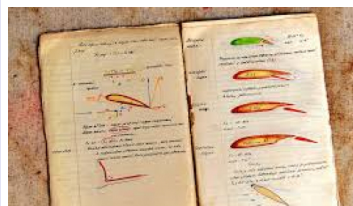

foto: pixabay.com

Když to všechno začalo, všichni jsme byli nadšení, že nemusíme chodit do školy a tak. Postupem času nám začala škola chybět, hlavně kvůli kamarádům. Mně to nevádí, mám víc času, nemusím vstávat brzo a netrávím nad učením tolik

času. Spíš mi u některých předmětů chybí výklad. Jsem ráda, že posledních pár týdnů už můžu chodit ven s kamarády. Na jednu stranu jsem ráda, že je všechno zavřené - hlavně Chodov, protože jsme přestali chodit furt tam a začali jsme chodit ven, na druhou stranu je blbý, že teď nemáme tréninky, a to mi hodně chybí. Teď se hlavně bojím, že když nebudu chodit půl roku do školy, tak se mi bude špatně dostávat zpátky do toho režimu, ale už se na to asi těším.

Nicole Bryscejnová

Moje domácí samostudium

Už se téměř dva měsíce učíme doma z důvodu výjimečného stavu v naší republice. Výhodou i nevýhodou domácího učení je samostatnost. Naučila jsem se hodně věcí zvládat sama. Organizuji si učení i odesílání zadaných úkolů. Ale občas nějaký úkol také přehlédnu, například když je zadaný v prezentaci nebo v jiném souboru. Nejvíc se mi daří plnit úkoly, které jsou zadané jasně a jednoznačně. Výborné je, když má učitel v učení i úkolech systém, kterému rozumím a vždy vím, co od něho čekat. Občas se mi nepodaří dodržet

svůj časový plán a někdy se musím zase přizpůsobovat rozhodnutí rodičů, např. když jedeme na chatu, kde není wifi.

Potíže s učením řeším většinou s rodiči nebo učitelí. Rodiče mi dokáží poradit skoro se vším, protože sami jsou také učitelé. Se svými učiteli komunikuji přes email, tak jim posílám úkoly i dotazy.

Za dobu domácího vyučování jsem se naučila lépe používat počítač a telefon. Více se orientuji v programu Powerpoint, Word a Excel.

Domácí výuka

Abych byla upřímná, domácí výuka mi moc nevyhovuje. Pokaždé, když mi přijde nový úkol, uvědomuji si, jak bychom si měli školy vážit, protože výklad učitelů a kamarádi mi opravdu moc chybí. Raději bych dala přednost běžnému učení. Před několika týdny by mě ani nenapadlo, že bych vyměnila chození do školy za učení doma.

Ze začátku jsem to dělala tak, že jsem si psala, kdy máme jaký úkol odevzdat, a dělala jsem je na poslední chvíli. Potom se mi často stávalo, že jsem nestihala a všechno jsem odevzdávala v poslední možný den. To nevyhovovalo ani mně a myslím, že ani učitelé nebyli rádi. Ani maminka, která mě průběžně kontroluje. Postupně jsem si zkušenostmi vypracovala nový systém. Ten se mi zdá lepší. Každý den splním všechna zadání, co nám přijdou. Když mám úkol hotový, hned ho odesílám. To mě motivuje k dalšímu učení, protože mám přehled, jak mi postupně úlohy ubývají. Doufám, že se takovým způsobem nebude často stávat, že bych na něco zapoměla, nebo to vynechala. Ale situaci chápu, musíme to dělat kvůli zdraví svému a ostatních. Učení z domova je sice docela obtížné, ale myslím si, že to horší přijde, až se vrátíme

do školy. Učitelé budou chtít dohnat několik měsíců, které ztratili, a žáci to nebudou stíhat. Příprava do školy potom bude o dost složitější, než jsme zvyklí a bude to pro nás opravdu náročné. A to i pro naše učitele. Mám pocit, že vyučující se snaží nám dávat trochu jednodušší úkoly a vyhýbají se složitým tématům. Doufají, že je dobereme opět ve škole, aby nám je mohly pořádně vysvětlit. To není podle mě úplně vyhovující. Dohánění bude dost těžké a náročné. Chápu, že nějaké učivo nemůžeme pochopit jen z prezentací, takže všichni čekají, až budou moci ve škole poskytnout i výklad, ale asi toho bude hodně a my budeme špatně stíhat. Je škoda, že nemáme nějaké hodiny online. Mnoho mých kamarádů to tak má a myslím, že je to hodně podobné běžné vyučovací hodině. Ráda bych dostávala i videa s výkladem našich učitelů. Chápu, že příprava takové nahrávky by byla hodně složitá, ale mohlo by to fungovat a mě by to moc bavilo.

Pokud učení z domova může pomoci celé situaci, méně lidí onemocní i země, ráda v takovém způsobu budu pokračovat.

Simona Súvová

špatně pracuje a zabere to mnoho času.

Nejpříjemnější úkoly z českého jazyka jsou pro mne úkoly z mluvnice.

Myslím, že jsem se této situaci celkem přizpůsobila, přesto bych se už velmi ráda vrátila do školy. Nejenom proto, že učením doma strávím mnohem více času, ale chybí mi i učitelé, spolužáci a dřívější normální život. Proto se už moc těším do devítky.

autor článku:
DOROTA RÁŽOVÁ
třída 8. B

Co mi přinesla domácí výuka?

Domácí výuka mi vyhovuje mnohem víc než výuka ve škole. Můžu si totiž den rozvrhnout podle sebe a nemusím vstávat brzo. Mám na všechno víc času a nejsem tolik ve stresu jako ve škole. Je pro mě sice trochu těžší pochopit třeba chemii bez výkladu paní učitelky, ale s tím mi pomáhá paní na doučování, které můžu kdykoliv zavolat přes videohovor, když něco potřebuju. Skoro s ničím nemám problém, jenom když jezdím k tátovi na víkendy, nebo teď, když to jde i přes týden, tak tam mám o trochu horší podmínky k domácímu studiu - špatný internet, nemám tam tiskárnu, všechny učebnice, a navíc můj táta je tak trochu rebel, od učení mě honí ven na vzduch a já to pak musím dohánět s mámou. Líbí se mi, že si můžu den rozvrhnout tak, jak mi vyhovuje. Nemusím vstávat tak brzo, jako když jdu normálně do školy. Baví mě si všechny úkoly vypisovat barevně a hezky na papír, nejsem stresovaná, že jsem pomalá, a všechno, co

foto: pixnio.com

vypracuju, tak si pak odškrtnu. Je hezké pak vidět, kolik jsem toho za celý den stihla a udělala. Jsem ráda, že už nemusím psát tak rychle jako ve škole a můžu si výpisy dělat pomaleji, takže si teď vedu sešity mnohem líp. Jsou barevnější, přehlednější a pak se mi z nich mnohem líp učí. Všechny prezentace a úkoly, které mám vypracované, tak si vytisknu a vložím si je do složek, které jsou rozdělené podle předmětů, a ty pak následně dávám do šanonu. Díky tomu mám vše pohromadě, je to přehledně srovnané a kdykoliv si to můžu vyndat. Ze začátku jsem si myslela, že se mi do úkolů nebude vůbec chtít, protože jsem trochu líná, ale nakonec mě to baví, protože se doma nudím, tak je to na jednu stranu super, že mám nějaký program. Jediný předmět, který mě vůbec nebaví, je španělština. Některé úkoly jsou nad mé schopnosti. Navíc mi přijde, že podle emailů paní učitelky, ať udělám, co udělám, tak je

všechno špatně a není s ničím spokojená, dělejte něco, o čem víte, že zase nebude dobře. Líbí se mi i to, že na každý úkol máme čas a nemusí to být hned. Udělám to, když se mi chce a mám náladu, a myslím, že to je na výsledku znát. Občas mám takový ten den, kdy dělám všechno možné, ale ne školu, a to nemám ráda, protože mě pak ty úkoly přepadnou na další den a pak toho mám moc. Jsem kvůli tomu pak zbytečně ve stresu, takže se snažím udělat každý den všechny úkoly, které byly v ten den zadány. Tak se mi líbí, že si, když něco nevím, sednu s mámou a ségrou v kuchyni a povídáme si o tom. Dvakrát týdně mám doučování po telefonu - matematiku a češtinu a co potřebuju vysvětlit a jednou týdně španělštinu, takže mám vlastně pořádek tak trochu učení, jako ve škole, abych na to nezapomněla. Stýská se mi po kamarádech i po některých učitelích. Učitelé občas napíšu něco hezkého a to se mi zasteskne. Musím upřímně říct, že nevím, jestli se mi do školy bude snadno vracet, ale doufám, že ano.

Veronika Mádlová

Samostudium

Jaké je se učit doma v tomto období? Pro mě je to dobré, dopoledne se učím a odpoledne si užívám zábavu. Co mě vyhovuje v učení z domova? Je to pro mě pohodlné, dělám předměty podle nálady. Co mně vadí? Někdy se stává, že když mám až moc velké pohodlí, tak se méně soustředím. Co když něco nevím? Pomůžu si internetem, popřípadě u cizích jazyků se podívám do slovníků. Co když nerozumím zadání? Hned píši e-mail učiteli. Když mi nepomůže internet ani slovník, tak se obrátím na Alexe. Je pro mne učení z domova v něčem dobré? Za mě ano, pomáhá mě naučit se pořádně soustředit a srovnat si denní harmonogram, naopak u cizích jazyků bych potřebovala slyšet správnou výslovnost, to mi chybí. A co mám nejradši z českého jazyka? Na 100% úvahu.

autor článku:
VALERIAA CHEREDNICHENKO

Horší jak "uhelné prázdniny"

foto: pixnio.com

10. března jsem do školy vstávala jako každý školní den. Vše probíhalo jako vždy, hodina, pak přestávka. Po druhé hodině informatiky jsme se chystali na domácí úkoly z matematiky. Během posledních pár minut před zvoněním mi zprávy na telefonu oznámily, že od zítřka je vyhlášena karanténa. Řekla jsem si: „To není možný!“ Byla jsem štěstím bez sebe (to jsem však nevěděla, že doma s domácím vyučováním zkusno do konce školního roku). První dny jsme dělala nějaké ty úkoly, nechodila ven a většinu času proleňovala. Teprve po týdně jsem se konečně dostala ven, i když s rouškou

(aspoň něco). Další týden začalo učitelům docházet, že to nebude jen na chvíli, ale karanténa bude prodloužena. Tak jsem seděla nad úkoly od rána do večera, vstávala v 9 plná energie a v 10 večer dodělávala poslední úkoly s předstihem na zítřek, abych měla volno. Docela mi to vycházelo, mohla jsem si procvičovat, co jsem zapomněla ze školy a pracovala (moc mi nedocházelo, že nad úkoly trávím většinu času). Chtěla jsem mít všechno hotové, a tak jsem dřela. Po pár dnech to začalo vadit i mým rodičům. Ale jak to mám asi všechno stíhat? Zpomalila jsem a začala chodit ven, povídala si s přáteli místo s notebookem. O víkendu jsem měla volno celý den, tak co? Některé paní učitelky přestaly zavalovat žáky úkoly a nasadily pohodovou, i když občas tvrdou práci. Znamky se mi zlepšují, ale i tak prahnu po škole (dokud si nepředstavím první den po karanténě s oznámením o všemožných testech), to pak ihned na vše zapomenou a jdu pracovat. Po této „mimořádné situaci“ (jak říkají v televizi) si nedokážu představit budoucnost mou ani ostatních v mém okolí. První stupeň má nastoupit podle uvážení rodičů v blízké době, takže bude na hřištích dopoledne

aspoň klid. Pokud se na vyučování někdo dostaví. Já, jako velký knihomol, jsem myslela, že umřu, když zavřely knihovny a ke stáhnutí byly jen nějaké staré knihy. Ale teď pomalu otevírají různé podniky a 4.5. i knihovnu (konečně!!!). Ale že by nám trochu nastínily, kdy půjdeme do školy, abychom se na to mohly psychicky připravit, to ne. Každý starší člověk v mé blízkosti pořád jen povídá o „uhelných prázdninách“ (věřte mi, už bych to dokázala vysvětlit i hluchému dědečkovi, co to znamená), ale jako vychovaná vnučka si to samozřejmě vyslechnu. Natož si představit svoje děti (jestli se toho vůbec někdy dožijeme). To bude samé: „Mamííí, já chci taky zůstat doma a mít domácí výchovu.“ a „Vždyť to není fér, já chci taky zůstat doma, ty si taky mohla!“ Poslední dobou mám během toho učení i hodně času na přemýšlení. Ve své hlavě nacházím spoustu blbostí a stále si kladu otázku: „Co když se další blbost stane pravdou nebo dokonce záhubou lidstva a matka příroda bude konečně od vzniku lidí ŠTĀSTNA?“

Anna Heřmánková

Domácí vzdělávání?

foto: cs.m.wikipedia.org

Domácí vzdělávání? Lehčí než sedět ve škole v lavicích? No... možná pohodlnější. Upřímně bych si nedokázala představit, že bych se takto musela učit delší dobu. Některé předměty zvládám stejně jako ve škole. U jiných to až tak hladce nejde. Zajímavé je, že předměty, které mi ve škole nedělaly až takový problém, doma moc nezvládám. Je pravda, že toho máme dost. Víc než ve škole. Občas nestíhám odevzdávat úkoly. Domácí vzdělávání má ale také výhody: - můžeme se učit přes den, kdy chceme - vstávat později - mít víc volna Myslím si, že to nemá žádné velké protiklady ani klady.

Adéla Vyskočilová

Marný Alex:)

foto: commons.wikimedia.org.

Začala karanténa, a to jsem si myslel, že to jen na pár týdnů, a ono to je na bůhví kolik měsíců, ze začátku se mi dařilo, ale to až do března, pak se mi nedařilo vůbec, hodně úkolů a hodně vedlejších věcí, tak jsem dělal to, co jsem mohl.

Problémy neřeším, u mě je to tak, že když začnu řešit problém, tak si tím přinesu více problémů,

proto nestíhám dodělat úkoly. Moje komunikace s učiteli je padesátiprocentní, když jde o úkoly. Co se týče ohledně práce do školy, tak mi nejvíce pomáhají kamarádi a hudba.

V samostudiu jsem se naučil hodně věcí, a jedna z nich je, jak jsem občas chytrý a co všechno za den udělám, ale pořád se neumím učit, v této dovednosti jsem se nezlepšil, ale zlepšil jsem se ve zpívání, což je u mě pokrok, naučil jsem se pár nových písniček, a do budoucna chci být asi zpěvák. Podporu nepotřebuji, stačí mi, že mám sám sebe. Nejprjemnější úkoly z češtiny jsou asi ze slohu.

autor článku:

ALEKSANDR ZMEREHA

Výuka na dálku

V domácích úkolech se mi daří téměř všechno, ale existují práce, kterým nerozumím. V některých pracích nerozumím vysvětlení a v některých otázkám. Řeším problémy tak, že napíšu učiteli, jaké otázky jsem neudělala, a učitelé mi pošlou další vysvětlení práce. Internet mi při práci nejvíce pomáhá, moje matka a překladáč (překladáč používám jen v angličtině nebo francouzštině). Nejprjemnější práci v českém jazyce je práce s textem.

autor článku:

IZABELLA TSONYNETS

Domácí výuka

Když se začátkem března zavřely školy, tak jsem měl velkou radost. Myslel jsem, že na několik dní si uděláme volno. Po několika dnech mi došlo, že to bude náročné. Ze školy nám učitelé posílali hodně úkolů a učení na dálku nebyla žádná legrace. Pracovalo se ve vysokém tempu. Ráno se mi nechťelo vstávat, tak jsem začínal pracovat později. Bez dětí a učitelů se pracovalo špatně. Občas jsem si nevěděl s něčím rady a psal jsem svým kamarádům o radu. Když už jsme byli doma několik týdnů, množství úkolů bylo menší. Na učení na dálku jsem si celkem zvykl.

Tomáš Riedl

Samostudium v době koronaviru

Zůstali jsme doma, protože je ve světě koronavirus. Vláda nařídila zavřít školy. Ze začátku jsem se radoval, že nastaly prázdniny. Na stránkách školy se začaly hromadit úkoly a já nestíhal. S pomocí rodičů jsem odeslal většinu úkolů, které měly být splněny. Práce na dálku mi přijde mnohem náročnější, než každý den chodit do školy. Ve škole jsem poslouchal informace, díval se na tabuli a vstřebával popisované postupy. Teď je všechno jinak. Pouze s pomocí rodičů jsem schop

vypracovat zadané úkoly. Sestrojujeme kružnici, listujeme knížkou, procházíme prezentace, sledujeme youtube a řešíme, kam asi patří přímka. Pročítáme poznámky a vyhledáváme v nich odpovědi na testy. Ale jsou i předměty, kde nestačí pročíst jenom poznámky z prezentace a potřebuji pomocníka ve formě vyhledávání v Googlu. V matematice se mi celkem daří, dokonce český jazyk mne při doplňovačkách začal bavit. Hlavním důvodem toho ale je, že přijde jedna úloha z matematiky a pár cvičení z češtiny a já to množství v pohodě zvládnou. Stejně tak občanská výchova nebo výchova ke zdraví jsou zvládnutelné. Ostatní předměty jsou horší. Když přijdou úkoly z fyziky,

přírodopisu, dějepisu nebo chemie, je toho velká dávka, která mne odrazuje. Pokud je toho příliš nedělám to a rodiče mne k tomu nutí, abychom se do toho společně pustili. Takže mi pomáhají s řešením toho, co nezvládám anebo s tím, čemu nerozumím. Táta s technickými předměty, jako je matika, fyzika, chemie, ale také přírodopis a zeměpis. A máma mi pomáhá s jazyky a dějepisem. Nedokážu se soustředit, a tak si práci rozděluji do krátkých bloků, abych je stíhal. Jenže je toho někdy opravdu hodně. Všechna komunikace probíhá emailem. Stále mám problém se učit a moc jsem se v tomto směru nezlepšil. Potřeboval bych menší dávky úkolů, protože pokud toho

přijde hodně, vzdávám to, protože vím, že to sám nezvládnou. Chybí mi tělocvik, abych se mohl protáhnout, místo toho, chodíme do lesa na vycházky nebo si s tátou zaběhat. Stejně tak informatika se zúžila pouze na používání emailu a odesílání ofocených úkolů. Po dvou měsících online studia jsem spokojený. Baví mne možnost rozložit si výuku, podle sebe. Jsem rád, že mi rodiče pomáhají a zvládneme to. Ulevilo se mi, že nejsem konfrontován s okolím, když něčemu nerozumím. V podstatě mi tato forma vyučování vyhovuje a jsem za ni velmi rád.

Tomáš Marel

Mé domácí vzdělávání

Všichni se nacházíme v nelehké situaci, která nemusí každému vyhovovat. Tímto těžkým břemenem je domácí samostudium. Domácí práce obnáší pozitivní, ale i negativní chvíle, které musíme jako žáci překonat, jedná se o životní překážku, kterou nám osud nastolil. Vzhledem k současné situaci se musíme všichni vzepřít této nelehké době a pokračovat v životním cyklu.

Osobně pracování v domácnosti zvládám, ale přesto se zde naskytne mnoho chvil, kdy je učitelský výklad celkového školního učiva k nezaplacení.

V práci doma se mi daří udržovat neustálou samostatnost a plnohodnotné soustředění na školní práci. Naštěstí se mi daří zpracovávat všechny úkoly, které nám laskaví učitelé zadávají. V některých situacích se mi nedaří přesně porozumět novému učivu a postrádám učitelský výklad. Důležitou věcí je si ukládat všechny pozitivní i negativní zkušenosti, které nám pomohou do dalších let života. Problémy a potíže s učením řeším celkovým soustředěním na práci a delší dobu věnuji porozumění obsahu učiva. V těchto chvílích jsem převážně vázán sám na sebe a beru ohled na své blízké a okolní osoby. Nejdůležitější je nyní čas strávený v domácnosti využít kovat a rozvíjet se ve samostatnosti a jiných činnostech.

Celková komunikace s učiteli probíhá přes emailové zprávy a školní aplikace, které udržují neustále žáky v kontaktu s učiteli. Má komunikace s učiteli bývá převážně při zasílání zpracovaných prací a úkolů. S komunikací a přístupem vyučujících jsem v aktuální době maximálně spokojen.

Při práci v domácnosti není nikdy dáno, že žák ihned pochopí učivo, proto je velmi důležité mít trpělivost, vlastní záchytný bod a pomoc od nějakého člověka. Osobně mi s prací převážně nikdo nepomáhá, přesto se v případě nouze obracím na svou starší sestru z devátého ročníku. Samostudium přináší mnoho příjemných chvil, při kterých se

člověk naučí něco nového a získá nové zkušenosti. V samostudiu jsem se naučil být maximálně samostatný a setrvat u rozdělané práce, která se neobejde bez méně příjemných chvil. Myslím si, že se umím samostatně učit a vydržet u práce, došlo u mě ke zlepšení vlastní dovednosti samostudia.

Má největší podpora je laskavá a ohleduplná rodina, která je nejvzácnější součástí mého života, mojí motivací je se zlepšovat, rozšiřovat své znalosti a posouvat se v životě dále, též mi pomáhá stručné vysvětlení učiva.

autor článku:
DENIS PRAVDA

Domácí vzdělávání

foto: pixabay.com

Když nám ve škole oznámili, že se budeme učit doma a nebudeme chodit do školy, všichni jsme byli šťastní. Po nějaké chvíli, kdy jsme si zkusili domácí výuku, většinou z nás došlo, že bychom radši chodili do školy, než abychom zůstávali doma. První dva týdny domácí výuky byly pro mne jako zlý sen. Úkoly jsem dělala od rána do večera a přitom jsem vůbec nestíhala. Vůbec jsem si

nemohla zvyknout na úplně nový systém. Snažila jsem si udělat nějaký harmonogram. Přišlo mi, že několik učitelů nám zadává mnohem více práce, než bychom za 45 minut stihli. Nevýhodou také je, že když zapomenu vypracovat nějaký úkol nebo například hledám konkrétní práci, nemůžu ji už nikde najít. Pomohlo by mi, kdybychom si mohli do stránek školy napsat ke každé hodině (nebo každému zadání) svůj soukromý komentář nebo si nějak označit, že jsme daný úkol vypracovali. Také mi celkem vadí, že prosedím polovinu dne jen u telefonu nebo počítače kvůli vyplňování pracovních listů. Chápu, že jinou formou než pomocí pracovních listů si učitelé nemohou ověřit, zda jsme danou látku pochopili. Bohužel doma nemáme tiskárnu, takže všechno musím dělat přes počítač či telefon. Abych si jenom nestěžovala, tak domácí výuka má také dost výhod. Člověk může pracovat podle svého tempa a nemusí čekat na ostatní jako ve škole. Když něčemu neporozumíme nebo si potřebujeme třeba něco

ověřit, použijeme internet. Možná nám to i zlepšuje dovednost vyhledávat si informace. Samostudium nás podle mě také naučí více spoléhat na sebe než na ostatní. Mám také ráda, že si můžu předměty volit v libovolném pořadí a nemít přesně určený rozvrh. Další výhodou je, že si mohu dát kdykoliv přestávku. Kdybych měla mluvit o konkrétních předmětech, určitě mi nejvíce vyhovuje chemie. Paní učitelka nám vždy dá pracovní list, kde vysvětlí novou látku a někdy i nějaké opakování. Vyhovuje mi přehlednost a čas strávený nad ním. Myslím si, že paní učitelka nám toho dává přiměřeně. Málo mi vyhovuje přírodopis, kdy dostaneme také pracovní list. Jsou tam ale těžké otázky, které často nejsou v prezentaci, v učebnici ani na internetu. Na to, že máme jednu hodinu týdně (tedy 45 minut), nad tímto pracovním listem vždy strávím aspoň 2 a půl hodiny. Často si také musíme posílat odpovědi na nějaké otázky mezi spolužáky. Málo mi také

foto: pixabay.com

vyhovuje španělština, dějepis a někdy i čeština. Celkem mi vyhovuje fyzika, občanská výchova, výchova ke zdraví a angličtina. Postupem času jsem si našla nějaký způsob, jak plnit úkoly, aniž bych se učila od rána do večera a měla nějaký čas sama pro sebe. Myslím si, že samostudium je úplně něco jiného než učení ve škole. Myslím, že mě to dost naučilo a taky jsem se ve svém zájmu naučila několik nových věcí. Byla bych ráda, kdyby už domácí výuka skončila a mohli jsme normálně chodit zase do školy.

Hana Vozábalová

Samostudium

Samostudium je těžké, ale většinou se mi povede dostat dobré známky. Odpovědi si můžu dohledat na internetu a zeptat se ve třídní skupině nebo nějakého člena rodiny. Stejně bych řekl, že nejvíc mi pomáhá internet. Když hledám dost dlouho, tak tam najdu všechno.

Největší problém v samostudiu mi dělá dodržovat termíny, ale to jde ruku v ruce s mojí leností. Hodně dlouho mi trvá, než se konečně dostanu k děláni úkolů. Ne že bych měl tolik práce, prostě se mi do toho nechce. Taky jsem hodně venku, chodím s kamarády sportovat. Když se pak vrátím, jsem unavený a úkoly nejsou zrovna to, do čeho by se mi chtělo pouštět.

Když máme hodně výpisků, například ze zeměpisu, tak si pustím k přepisování hudbu, a ani občas nevím, co jsem psal. Jestli nechápu něco z matematiky, zeptám se jednoho z rodičů. Dokážou mi to vysvětlit, protože jsou oba vystudovaní matematici. A jak moje máma říká, do maturity mi vysvětlí všechno. Taky mi táta

pomohl pochopit chemii. Jestli nevím něco z češtiny, většinou se zeptám starší sestry. Máma mi pomáhá se španělštinou. Taky mám ještě mladšího bratra, chce, abych se tu o něm taky zmínil.

V samostudiu jsem se naučil vymodelovat koblihu v Blenderu (aplikace na modelování trojrozměrných předmětů a animací). Sice to nesouvisí se školou, ale naučil jsem se to v tomhle období a sám, podle návodu z Youtube. Vypadá skoro jako skutečná, jako na fotce. Mimo toho jsem se naučil kontrolovat si emaily a stránky školy, protože bez toho bych nevěděl, co je potřeba udělat. Mohl bych se zlepšit v procesu učení, abych se lépe naučil, jak se učit. Ale nejspíš jsem se v učení zlepšil, nakonec opakováním se člověk učí. Ani nevím, v čem bych potřeboval podporu v učení. Určitě by pomohla nějaká pilulka na ultra soustředění (jenom vtip :D).

S učiteli komunikuji pomocí emailu. Když děláme něco do sešitu, co se má odevzdat, tak do posílám školním emailem. Ten mám přihlášený na mobilu a nechce se mi fotografi

foto: pixabay.com

presouvat na počítač. To, co dělám na počítači, posílám z jiné adresy. Zatím si nikdo nestěžoval, že to posílám různými emaily, takže to asi nevadí.

Z češtiny jsou mi nejpříjemnější cvičení z internetu, protože nemusím psát a jsou zpracovány kreativním způsobem. Nejhorší jsou cvičení, která nejsou těžká, jenom musíme opisovat tolik textu, že kdyby jedno písmenko byl drobek, tak z toho

poskládám chleba. Jako všechno, samostudium má svoje výhody i nevýhody, ale nakonec si myslím, že být ve škole je možná lepší kvůli vysvětlování od učitele, taky že se vidím se spolužáky.

autor článku:
MARTIN DOBIŠ

Domácí studium

Domácí studium má své výhody i nevýhody. Úkoly se mi daří plnit, ale někdy se stane, že nějaký zapomenou poslat a musím ho potom posílat s omluvou. Nedaří se mi moc pracovat s novou látkou, protože mi chybí výklad od učitelů. Ale kdykoliv se s nimi můžu spojit přes email, když budu potřebovat něco vysvětlit. Problémy s učením moc nemám. Asi jen to, že občas nestíhám, ale vždy to nějak zvládnou. Většinou mi nikdo s prací nepomáhá, protože se neptám. Jednou jsem se zeptala bráchy na pár otázek, se kterými jsem si nevěděla vůbec rady. Učit se dokážu v pohodě, mám na to více času než normálně. Někdy se nemůžu moc

foto: pignsels.com

soustředit, ale dá se to zvládnout. Abych úkoly lépe zvládla, potřebovala bych více klidu a méně stresu. Online úkoly z mluvnice jsou pro mě nejpříjemnější, protože můžu udělat chybu a z té chyby se potom naučit. Je to lepší, že se nemusím bát chyby a špatné známky. Jsem více v klidu u takových úkolů.

autor článku:
MICHAELA BLEYEROVÁ
třída 8. B

Domácí vzdělávání

Je domácí vzdělávání lepší, než ve škole?

Když se učíme z domova, můžeme být rádi, že můžeme strávit více času s rodinou, máme více času na všechny práce a úkoly, které potom posíláme učitelům, nemusíme se každý den připravovat do školy a stačí, když si sedneme ke stolu, a můžeme hned pracovat, ale i takový režim má své nevýhody. Například, že se nemůžeme vidět ve škole se svými kamarády, hodně žáků nemusí porozumět nové látce, kterou nám učitelé pošlou, žáci se k učivu těžce motivují a občas si prostě řeknou, že se na to vykašlou, a proto potom mají v některých látkách značné

foto: pixabay.com

nedostatky, což pak ve škole zjistí učitelé po dopsaných testech nebo zkoušeních. Domácí vzdělávání je tedy podle mě v mnoha věcech skvělé, ale ve škole za normálního režimu, by to bylo lepší. Já už bych si přál, aby vše bylo jako dřív, mohl bych vidět ve škole své kamarády, začít bez omezení chodit ven, a dělat to co mě baví.

Petr Štěpán

Domácí výuka

Vždycky jsem si chtěla zkusit domácí vzdělávání. Vidala jsem to u zahraničních blogerek a přišlo mi to zajímavé. Nikdy bych to ale sama od sebe nezkusila. A tak, když nastala tato situace, jsem byla i docela ráda, že zkusím něco jiného.

První dny pro mě byly neskutečně zajímavé, nové. Připadala jsem si volná, protože jsem nemusela vstávat na budík v 6:20, nemusela jsem se soukat do školního oblečení ani tahat na sobě věčně těžkou aktovku.

Ze začátku jsem dělala úkoly jen

tak, jak mi přišly pod ruku, ale časem jsem na některé začala zapomínat, a tak jsem aspoň využila svůj velký diář a všechny úkoly si do něj začala precizně zapisovat a odškrtnávat, když jsem je udělala a odevzdala. Další věc, kterou jsme domácímu vzdělávání začala plně využívat, je můj notebook. Dříve jsem ho používala jen občas o víkendů večer na nějaký film (ve všední dny večer jsem se buď učila, nebo jsem se chtěla pořádně prospat). Ale teď ho používám každý den na úkoly (no a vzhledem k tomu, že nemusím vstávat brzo, tak i na nějaký ten film nebo Netflix). Také jsem za dobu karantény odeslala více emailů, než za celou tu dobu před ní.

Snažím se i dodržovat určitý čas, který věnuji učení, abych se aspoň trochu přiblížila škole. Tento čas jsem nastavila i mému mladšímu bratrově Šimonovi. Jelikož rodiče musí chodit do práce, s Šimonem se učím já. Takže si svým způsobem vlastně opakuji 2. třídu. Naštěstí je už docela velký, takže mu stačí říct, co má ten den udělat, a dohlédnout, jestli se tomu opravdu věnuje, popřípadě mu něco vysvětlit. I když mi vyhovuje pozdní vstávání (já teda vstávám tak v 8 nebo v 9), celodenní chození v teplákách (a podobných zázracích módy) a možnost říct úkolům: „Udělám to až potom“, škola mi začíná i opravdu chybět. Samozřejmě, že mi

chybí hlavně ten kolektiv, ale také i způsob vzdělávání. Mám ráda ty hodiny, když učitel/učitelka probíranou látku vysvětlí tak dobře, že si to člověk úplně představit, a pak se už ani nemusí učit. Nedávno jsem také objevila svou aktovku, kterou jsem si začala prohlížet a uvědomovat si, jak moc mi to všechno chybí.

No, svoboda je dobrá, ale ten režim mi už chybí. Takže domácí vzdělávání bych asi nechtěla mít trvale.

Adéla Vičková

Zamyšlení o domácím vzdělávání

Takže...

Pro mě je někdy těžké se na učení doma soustředit, protože některé úkoly jsou dost dlouhé a zabírají mi většinu dne. Chtěla bych v karanténě dělat i jiné věci než učení, třeba jsem nastrovala tempery a křídly, taky dělám digitální kreslení na telefonu. Přiznám se, že nestíhám dělat všechny zadané úkoly, ale snažím se z většiny předmětů udělat alespoň něco. Většinu prací dělám na telefonu, někdy to je dost bolestivé. Máme jen jeden počítač, ten má Erik nebo mamka, tak se obětuji.

Na to, jaké bylo na začátku nadšení ze zavření školy, se tam teď celkem těším. Myslím, že domácí vzdělávání v budoucnu pomůže s děláním domácích úkolů. Měla jsem totiž trochu problém s tím, abych se k nim dostala. Teď si na to tak nějak zvykám. Dál úplně nevím, nad čím se zamýšlet, a omlouvám se, jestli je to trochu náhodné. :-)

Jestli chcete ještě něco vědět, ráda napíšu. Zajímalo mě, jak se vám daří? Protože musíte denně dostávat spousty e-mailů a všechno to zadávání úkolů.

Nela Priehodová

Zamyšlení nad domácím vzděláváním

foto: pignsels.com

Domácí vzdělávání je pro mě něco nového a zajímavého. Ale zajímavé to bylo jen na začátku, protože jsem to bral jako prázdniny, a myslím, že jsem nebyl sám, že? Ale někteří to berou jako prázdniny i doteď. Výhodou domácího vzdělávání

je, že když něco nechápu, tak si můžu pustit video nebo si o tom přečíst článek na internetu. Což dělám, i když nemáme domácí vzdělávání, takže pro mě je to skoro stejně, jen se to liší tím, že chodím později spát a později vstávám a učení doma mi trvá hrozně dlouho, někdy i celý den, takže je pro mě lepší chodit do školy než být doma a vzdělávat se sám. I když jsem si myslel, že to bude doma super, tak není, máma pořád chce s něčím pomoci a já se nemůžu zamyslet nad svou prací a není to jen máma, ale třeba když vím, že mám internet, tak mě taky nenechá se zamyslet, protože pořád koukám na nějaké video, a nejspíš proto mi trvá učení tak hrozně dlouho.

Kolja Zozulyak

Domácí výuka

Když jsme se dozvěděli, že se nebude chodit do školy, myslela jsem si, jak to bude krátké. Viděla jsem to tak na dva týdny. Postupně jsem se začínala i bát, že by mohlo jít o měsíc nebo dva. Nebo i víc. Nakonec jsem se musela smířit s tím, jak není nic jisté a trvat to může různě dlouho.

Ze začátku mě ta domácí výuka hrozně moc nebavila. Vůbec mi nešlo vstávat a ani se soustředit. Taký jsem měla ve všech úkolech velikánský nepořádek, a to hlavně proto, že jsem si nevzpomínala, na kdy jsou, a na to, abych si je udělala hned ten den, jsem byla moc líná. Dobře mi tak.

Postupně jsem si našla svůj systém a dokážu v tom plavat. Někdy je to těžší a na něco třeba zapomenou, ale pak to napravím a všechno se vrátí do starých kolejí.

Hodně lidí z mého okolí má

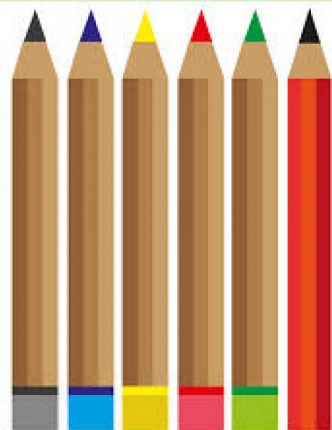

foto: pixabay.com

výuku přes video. Takže musí vstávat přesně, aby to stihli, a mají vyhraněnou určitou dobu. To já jsem ráda, že tohle my nemáme. Můžeme si díky tomu rozvrhnout, kdy si úkoly uděláme (což je výhodné obzvláště, když máme nějaký jiný problém nebo tak). Zároveň, když něčemu nerozumíme, můžeme si zajít nebo napsat pro pomoc od starších sourozenců, rodičů a občas i kamarádů. Prostě mi to přijde všechno mnohem lepší.

Má to i nevýhody. Právě, když si neděláme úkoly v ten jeden

konkrétní den, tak to následující dohánění je dost na nic. Někdo může mít problém s tím, jak napsat učitele o případnou radu. To je znejistí a dostanou špatné výsledky. Já se většinou snažím zjistit odpověď na úkoly sama v učebnici nebo případně na internetu, potom od rodičů nebo bratra (to někdy ještě před tím internetem, aby se nenudili J) a až potom obtěžuji učitele. Nechci je tím zbytečně zatěžovat, protože vím, jak těžké to mají a kolik emailů musí denně dostávat. A teď se nechvástám jako vševěda, ale vím to doopravdy, jelikož jsem potkala naši paní učitelku v obchodě a příjemně jsme si popovídaly.

Domácí výuka mi přijde docela dobrá. Občas už mám chuť se vrátit do školy a někdy zase naopak tam už ani nejít. Na všechno se dá zvyknout a v tomhle případě to nebylo ani zas tak těžké. Myslela jsem, že to bude hrozné a děsila jsem se všemožných scénářů, a nakonec to nebylo vůbec potřeba.

Monika Cuřínová

Domácí vzdělávání

foto: pixabay.com

Mně osobně tento druh vzdělání obvykle vyhovuje, ale když se mi do něčeho nechce, tak se obvykle odhodlávám velmi dlouho. Další věc, co mi trochu vadí, že je úkolů tolik, že nestíhám se připravovat na přijímací zkoušky, mám spoustu práce doma a s funkčností počítačů je to jak na houpačce. Momentálně píši na počítači, co sotva funguje, můj počítač už delší dobu se nechce spustit. Tento počítač je již 11 let starý. Jinak se mi líbí váš přístup k zadávání úkolů.

autor článku:
ROMAN TOUŠ
třída 8.B

Domácí vzdělávání

foto: pixabay.com

Když jsem byla ve škole a zjistila jsem, že se zavře, byla jsem radostí bez sebe. Myslím si, že v tu chvíli jsem nebyla sama. Ta radost mě ale brzy opustila. Mízela po malých kouskách. Prvně, když jsem se dozvěděla o domácí výuce, a potom, když přišla karanténa. Ale tak říkala jsem si: „Pošlou nám pár úkolů týdně a bude to v pohodě“. Tak to byl velký omyl. Zdá se mi, jako kdybych celé dny seděla jen u počítače, učila se u toho a jedla. Samozřejmě se tímto chci omluvit všem učitelům, kterým dochází, že nemáme jen jejich předmět a posílají nám toho tolik, kolik vědí, že zvládneme. O domácí výuce jsem dost přemýšlela a udělala jsem si

na ni dva názory. První je ten, že nás domácí výuka naučí disciplíně a pevné vůli. Přeci jenom, když jsme normálně chodili do školy, tak jsem sténala, když jsme dostali jeden úkol. Ale teď si myslím, že až bude vše v normálu, tak budu šťastná, že máme jen tři. A že budu mít čas jít ven. Taký se musíme sami donutit k učení. To podle mě také docela posiluje charakter.

A druhý názor je ten, že je to pěkně na prd, protože když nejsme ve škole, nikdo nás do toho nenutí. Takže se musíme donutit sami. A to u mě bývá trochu problém. Také se mi zdá, že když nemáme ani online hodiny, jako většina škol má, tak je toho prostě moc a novou látku nám nikdo pořádně nevysvětlí. Samozřejmě, máme prezentace, z kterých bychom to pochopit měli. Ale co když to je něco náročnějšího? Například nová gramatika, u toho má snad každý žák otázku. Které nelze najít ani na internetu ani v učebnici a někdy ani u rodičů. U mě bývají problémy například u cizích jazyků, které neumí ani nikdo z rodiny, takže celkem těžce chápou novou gramatiku. Také se mi zdá, že domácí výuka je trochu komická. Jen si vezměte, kolikrát nám rodiče říkali, ať vypneme

foto: pixabay.com

mobily/počítače/...a jdeme na chvíli ven. A teď je to úplně naopak, musíme se učit u počítače celý den, a když se zeptáme, jestli můžeme na chvíli na procházku, slyšíme odpověď: „Nedělej si z té karantény dobrý den.“ nebo „Radši si zapni počítač a uč se.“ a spoustu podobných. Druhý názor u mě docela převládá, takže já osobně doufám, že se zase co nejdříve půjde do školy.

Marie Chovancová

Samostudium

V práci doma se mi daří slohové práce z českého jazyka, asi proto, že mě to baví. Anebo proto, že se nudím, a tak nemám co dělat. V práci doma se mi nedaří chemie, přírodopis, fyzika, no a potom všechno ostatní. Já problémy neřeším, protože jsem bohužel lajdák. Já moc radši nekomunikuji s učiteli ale když už, tak přes e-mail. Nejvíce mi s úkoly pomáhá sestra, ale jen když má čas. Někdy taky kamarád a mladší bratranec.

V samostudiu jsem se naučil, jak napsat úvahu, protože mi sestra dala lekci, jak napsat úvahu, a za to jsem dostal jídlo. A to je nabídka, která se nedá odmítnout, ale bylo to i pro mě dobro. S učením by mi pomohla větší podpora a taky si někdy vyjet na kolo, ale nikdo buď nemá kolo, nebo nechce ven, nebo ho nechtějí pustit rodiče. Nejprjemnější jsou online cvičení, to je asi ze všeho nejlepší.

Tato úvaha je kratší než obvykle, protože se jedu projet na kole.

Petr Chrástil

Samostudium

foto: pigsels.com

Většina z nás si už nejspíš všimla, že poslední dva měsíce máme trochu jiný režim. Kvůli koronaviru je omezen pohyb osob a jsou zavřené některé obchody a hlavně - nechodíme do školy. Spousta žáků teď sedí doma a dělají pracovní listy, které jim poslali učitelé.

Jak se mně v této práci daří? Většinou nemám problém vypracovat všechny zadané úkoly včas, nejlépe mi jde výchova ke zdraví, jednoduché zadání, občas trochu komplikovanější odpověď.

Tím se dostáváme k otázce: Co se mi v samostudiu nedaří? Úkoly, jak jsem říkal, plním svědomitě. Problém nastává, když zadání zní: Přečti si

učebnici str: x a pak si z příložené prezentace vypracuj výpisky. Nevím proč, ale v této situaci nikdy učebnici nemůžu najít. Takže vypracuji výpisky a odložím čtení na později (a pak ho znovu odložím a znovu a znovu).

Co jsem se za dobu samostudia naučil? Umím se učit? Zlepšil jsem se v této dovednosti? Za 2 měsíce v karanténě jsem se naučil hodně zajímavých a důležitých věcí: Zkratka pro psaní těch malých číslic (Br2) je Ctrl + shift + B. Pro tučné písmo je zkratka Ctrl + B, pro kurzívu je zkratka Ctrl + I a pro podtržení je zkratka Ctrl + U. Dle mého názoru se umím učit, ale spíš na písemky ve škole než tady doma. Rozhodně jsem se v této dovednosti nezlepšil, to z toho důvodu, že teď stačí jen překliknout na jiné okno a mohu si dohledat odpovědi. Pochopitelně se občas najde nějaký ten problém.

Co je to za problémy a jak je řeším? Občas mám zapnutou anglickou klávesnici a nemůžu psát diakritiku. To vyřeším tím, že klávesnici přepnu do češtiny. Dále se může stát, že do dokumentu nemohu psát, protože je ve formátu pdf. Řešení našťastí není složité. Dokument otevřu v aplikaci Adobe Acrobat Reader, která umožní úpravu dokumentu. Samozřejmě také nemusím látku umět či chápat. V prvním případě trochu hledám na googlu, v druhém případě se zeptám rodičů.

foto: pixabay.com

Kdo z nich mi ale nejvíce pomáhá? Odpověď záleží na tématu práce: s češtinou mi pomáhá mamka a s matikou táta, všechno ostatní řeší strýček Google.

Výše v textu jsem zmiňoval, že úkoly plním všechny. Co by mi ale pomohlo, abych zvládal učení ještě lépe? Jediné, co mě napadá, je velmi prosté. Když se vzbudím (vstávám v devět hodin), hned se dívám, co máme dnes dělat a plánuju si podle toho den. Problém nastane, když už mám většinu úkolů hotovou, vše stáhnu, podívám se na stránky, protože si potřebuji stáhnout prezentaci, a co nevidím, ve dvanáct/půl jedné dostanu dějepis, který musím ještě ten den odevzdat. To není nic příjemného. Chápu, že nemůžu vyučující nutit, aby kvůli mému pohodlí vstávali v šest. Ale přeci není nic jednoduššího, než dát úkoly na stránky den předem,

vzhledem k tomu, že pracovní listy z dějepisu jsou jen okopírované z internetu.

Dá rozum, že s učiteli musím nějak komunikovat. Jak? Odpověď je jednoduchá: maily. Z češtiny dostáváme spoustu úkolů. Které z nich mám nejraději? Preferuji ty úkoly, které dostáváme na čtvrtek. Možná je Vám mé prohlášení divné, protože ve čtvrtek přeci češtinu nemáme. Jsem si ale jistý, že brzy pochopíte, kam tím mířím....

Musím přiznat, že se trochu bojím návratu do školy, protože už nebudu moci dohledávat odpovědi na internetu a budu muset vstávat v 6:30. Ale to je problém budoucího Matěje Morávka.

Matěj Morávek

Výuka v době karantény

Mně se osobně v karanténě učí velmi dobře. O dost lépe než ve škole. Ve škole se na to sice soustředím, ale nebaví mě to. Doma na to mám spoustu času a cítím se lépe v domácím prostředí než ve škole.

Karanténa má vlastně 2 výhody. Nenačím se a ještě se něco naučím. Sice se tomu musíme věnovat více, protože nám látku nikdo neovysvětlí, ale zase se něco naučíme, když vnímáme okolí. No i když, je tu možnost online výuky. Ale komu by se chtělo vstávat v 8 hodin jen proto, aby slyšel něco, na co se může podívat sám.

Řekl bych, že jsem se za tu dobu nic moc nového nenaučil, ale je to jen můj pocit. Domácí výuka

foto: pixabay.com

je taky dobrá v tom, že si hodiny můžeme rozvrhnout, jak chceme. Akorát je důležité stihnout věci dodělat do zadaného termínu, což při tak velkém množství času není problém, teda pro mě. Kolikrát však někdo neodevzdá včas, protože se mu to nechce dělat a pořád to odkládá. Hodně lidí tento čas využívá

tím, že si třeba přečtou nějakou knihu, zrekonstruují pokoj, roztrídí věci, anebo ten čas jen tak zahodí u počítačových her jako já.

Ti, kteří nechodili ven, tak najednou ven chodí, místo toho, aby dělali něco do školy, i třeba bez roušky, protože asi chtějí být cool. Moc ty lidi nechápu. Zrovna teď by se doporučení vlády neměla brát na lehkou váhu.

Mě například zajímá, jaké to bude, až se vrátíme do školy. Jestli se třeba vrátíme na vysvědčení nebo až po prázdninách, nebo úplně někdy jindy.

Řekl bych, že tento systém zatím

funguje a doufám, že bude fungovat dál. Ani bych se nedivil, kdyby učitelé využili technologií a učilo by se přes hlasové a videohovorové programy. Možná by se tím výuka zefektivnila natolik, že bychom se do školy už nevrátili. Ale o tom dost pochybuji. Možná, kdyby se nepodařilo koronavirus zastavit a měli bychom ho tady dalších 50 let, tak by to asi takhle fungovalo, ale je to jen můj odhad. Možná by se mohla zprísnil kontrola vypracovaných úkolů, aby se zamezilo tomu, že by je někdo nedělal. Tento typ výuky mi přijde asi jako nejlepší vzhledem k dnešní situaci.

Jan Polák

Život v karanténě 2.0

Toto je druhý díl mého života v karanténě. Nám hráčům počítačových her se život moc nemění, takže jsem překvapený, že už píšu druhý díl. Nicméně, pojďme začít.

Dobrá zpráva je, že přežívám, ale postupně se to zhoršuje. V prvním díle jste se dozvěděli, že se mi učení docela daří. No, ten díl jsem psal na začátku karantény, takže jsem k tomu měl „trošku“ jiný přístup než teď. Jsem rád, že se mi ale pořád docela daří odevzdat požadované úkoly. Dříve nebo později se psychicky zhroutím, vezmu nůž, který mám v šuplíku a podržím si žíly (samozřejmě je to vtip, psychiatra nepotřebuji).

Tyto potíže s učením řeším velmi jednoduše. Vykašlu se na to i další den a jdu ven. A ten další den, když už jsou tak 3 dny po odevzdání, tak si k tomu sednu, zjistím, že je to moc těžké a nezvládnou to z hlavy, a vykašlu se na to. Ten další den už to opravdu udělám. Je také důležité komunikovat se spolužáky a především učiteli. Když zašlete úkol, tak vám většina učitelů odpoví.

Například odpoví, že máte nějakou chybu nebo pouze, že je všechno správně. Komunikujeme přes e-mail. Se spolužáky komunikujeme většinou při hraní, když se sejdeme venku nebo si pouze napíšeme. Poradíme si, když něco nevíme, nebo se pokusíme vysvětlit novou látku atd.

Předpokládám, že i ostatní nevědí všechno a pomáhá jim někdo. Když něco nevím, tak mně pomáhají buď rodiče, nebo již zmínění spolužáci. Ale nejvíce mi pomáhá Google. Ten ví vždy vše nejlépe.

Určitě jsem se v samostudiu zlepšil. Až se vrátíme zpátky do starých kolejí, tak budu určitě lépe zvládat domácí úkoly, budu si to umět lépe naplánovat a budu to lépe psychicky snášet (ne, opravdu nejsem blázen, věřte mi).

Podporu od nikoho nežádám a podle mě ani nepotřebuji, protože nevím, jak by mě někdo podpořil ve vypracovávání úkolů. Maximálně mi může někdo pomoci, ale nějak psychicky podpořit asi nepotřebuji.

foto: pigsels.com

A teď se dostáváme k těm úkolům samotným. Každý vyučující má jiný postup a chce, ať tak pracujeme. To znamená, že od každého vyučujícího jsou jiné úkoly. Například v přírodopisu a chemii máme na každý týden jeden pracovní list, který máme odevzdat do konce týdne. Ve fyzice a zeměpisu si máme vypisovat převážně výpisky a občas máme vypracovat i nějaké otázky a úkoly. To věčné a nekončící opisování z nějaké prezentace je nepředstavitelně unavující, proto budu raději dělat něco, u čeho musím použít mozek. Z češtiny mě nejvíce baví úkoly na internetu, protože nemusím

psát ručně a po dokončení úkolu hned vidím výsledky a vím, kde mám chybu, a poučí mě to do příště.

Je to, předpokládám, pro nás všechny těžká situace a musíme se s ní umět vypořádat, proto si musíme každý den udělat něčím jiným nebo hezčí, příjemnější, abychom zapomněli na to, co se děje, a užívali si život. Někdy důvod, proč tu na této planetě jsme, existuje, tak si ten život tady musíme užít.

autor článku:
TOMÁŠ SMETANA

Domácí vzdělávání

Nedokážu si představit, že bych se takhle učil například celých 9 let. Ani bych to takhle nechtěl. Musíme to nějak vydržet. Klady tohoto vzdělávání jsou asi větší volnost, můžeme si dělat svým vlastním tempem, sice toho máme více, někdy nestíhám, ale to k tomu přeci patří. Myslím si, že každý si vytvořil svůj vlastní systém. Já, když jsem na chalupě, tak ty úkoly dělám tak různě - jeden ráno, jeden po obědě, jeden večer, prostě když na něj mám náladu. Já to mám dobré, na chatě moc roušku nenosím, jenom když jdu do obchodu. Ale tady v Praze nemůžou jít děti nikam, kde by

nemohly muset mít roušku. Školu téměř zvládám, až na to, že někdy zapomenou na nějaký úkol a pak ho musím na rychlo dodělat. Máme asi více úkolů (tedy jen z nějakých předmětů). Výhodou je, že na ty úkoly máme, kolik času chceme. Je zajímavé, že ty předměty, které mi ve škole dělaly problém, teď zvládám. A ty, které mi ve škole šly, teď moc nedávám. Výhodou také je, že můžeme vstávat déle. Už mi chybí všichni ze třídy a také mi chybí ty naše diskuze na občance a výchově ke zdraví. Víc nic už mě asi k tomuto tématu nenapadá.

David Jíša

Domácí vzdělávání

foto: cs.m.wikipedia.org

Na začátku, kdy se začala dodržovat tato opatření, se mi zdálo, že by to mohlo být fajn. Nová možnost se částečně podívat, jaké to je se více osamostatnit. Poznat, co nás čeká v pokračování ve vzdělávání.

Ze začátku se mi dařilo postupně plnit vše v daném termínu a nebylo to tak hrozné. Největší překážkou mi bylo oddělení od kolektivu. Po tom, co jsem zjistila, že se nějaké mé práce neodeslaly, se to pomalu začalo

(když to řeknu trochu přehnaně) hroutit. Snažila jsem se zjistit, co se dál neposlalo, a následně, pokud jsem již soubor neměla, znovu vyplnit a poslat. Až později mi začalo docházet, že čím dál mi stíhám. Začala jsem si uvědomovat, jak krásný je pocit mít povinnost jít do školy. Kde prakticky nemám možnost to odsouvat.

Samo domácí vzdělání není špatné. Mně však nevyhovuje a doufám, že to bude jinak v následných případech. V případech, kde budeme dál chodit alespoň z části do školy a tato situace se vylepší. Nevím, co dál psát, moje stanovisko je takové, že mi domácí vzdělávání prostě nejde. Ale s nadhledem si stále myslím, že je tohle situace, co nám určitě něco předá. Pokud jako mně ne to, že se budu ráda chtít dál učit formou domácího vzdělávání, tak alespoň mně minimálně to, že až se vrátíme do školy, budu si jí aspoň po nějakou dobu vážit o dost víc.

autor článku:
NIKOLA LANGHANSOVÁ
třída 8.B

Samostudium

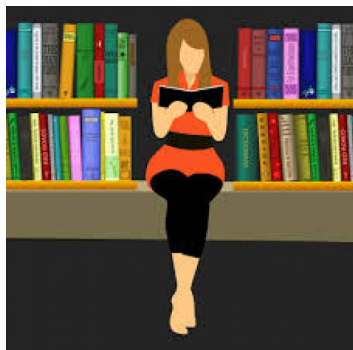

foto: pxhere.com

Jaká je práce doma? Nevím, co si myslíte vy, ale mně se pracuje velmi dobře. Každý předmět má své zápory, ale i klady, například dějepis je jen jednou týdně. Dalšími klady může být dobrá forma vyučování, jako on-line cvičení v češtině.

V každé hodině jsou věci, které se daří, ale i ty, co se nedaří, například pochopit elektrické obvody. Ale zdary i nezdary nenajdeme jen v učivu, ale i v přípravě. Například pro mne je lehké vytvořit si plány na den, avšak nedaří se mi k nim přimět. Mezi další věci, které se mi daří, patří například zabavit se, chemie, sloh a rozplývání se

nad mými kočkami. Mezi ty, které zvládám méně, patří dějepis, zeměpis, pravopis a rýsování. Takže žádná legrace.

Další součástí karantény je komunikace s učiteli. Ta je na naší škole úplně skvělá, a to není jen má domněnka. Mám to potvrzeno od svého kamaráda z jiné školy. My alespoň máme vše na jednom místě.

V období samostudia jsem se naučila nejen o válce Severu proti Jihu, soudní moci, vládě, vodstvu České republiky, dýchací soustavě a těživých kružnic, ale také trpělivosti, odhodlání, vytrvalosti a schopnosti vyrovnat se s tím, že nudit se prostě budu.

Co když nastane problém s učením, něco nechápu, nebo to učitel do prezentace prostě nedá, ale pak to chce v testu? Tehdy přichází můj hrdina, ochránce, poslední možnost...Google. A jen díky němu se to dá přežít.

autor článku:
NIKOLA ŠAUEROVÁ

Domácí vzdělávání

foto: pxhere.com

Po dvou měsících domácího vzdělávání mám pocit, že bych se takhle nemohl učit dlouhodobě. Myslím si, že chodit do školy je lepší, učivo se mi líp pamatuje a mám zpětnou vazbu hned. Nejvíce mi to vadí u jazyků - angličtiny a španělštiny. Ve škole mi to se španělštinou moc nejde, paní učitelka to špatně vysvětluje, musí mě chodit doučovat jiná paní učitelka domů. Když je teď nouzový stav, tak k nám nechodí. Úkol, který jsme museli odevzdat, byl náročný. Musel jsem zhlédnout několik jazykových videí na Youtube a poprosit o pomoc sestru. Bavili mě některé úkoly z češtiny, kde jsme měli online hry zaměřené na procvičování gramatiky, a také mě bavilo sledovat videa

zaměřené na dějiny, videa o viru korona z přírodopisu. Dělal jsem s Alexandrem i společnou online prezentaci ze zeměpisu, šlo to i online, ale bylo by lepší, kdybychom to dělali společně, ne na dálku.

Mám pocit, že jsem se v karanténě zhoršil v chemii a ve fyzice, je to pro mě náročný. Lepší je to s matematikou, protože mě geometrie baví. Když nejsem ve škole, nedokážu sedět u úkolů déle než hodinu denně, rodiče mě neustále musí nutit do učení. Úkoly se mi pak nahromadí a doháním to o víkend, to dokážu pod dohledem rodičů strávit i 4 hodiny dopisováním úkolů.

Pokud si s něčím nevím rady, tak mi s úkoly nejvíce pomáhá maminka nebo sestry. Jedinou výhodou domácího vzdělávání je, že si můžu zdřímnout při učení, můžu u toho jíst i pít, můžu u toho sedět v pyžamu. I tak mi ale chybí kamarádi a společné blbnutí o přestávkách.

Ali Switaz

Domácí vzdělávání

Domácí vzdělávání má své výhody i nevýhody. Zatím po dobu domácího studia se mi celkem dařilo až na nějaké drobnosti ohledně ofocování, jelikož nemám fotoaparát ani mobilní telefon, co by fotil čitelně.

Myslím si, že domácí vzdělávání je dobré v tom, že nemusím každý den vstávat v 7 hodin a mohu si vstát, kdy chci. Také je určitě výhodou, že vzdělávání doma trvá o mnoho méně než normální den ve škole. Většinou mi studium zabere 1, maximálně 2 hodiny. Ale velké mínus je, že nemohu při důležitých předmětech slyšet výklad, což je velký problém, jelikož se z výkladu učím. Jednoduše mi stačí výklad na to, abych se něco naučil.

Upřímně mi škola celkem chybí. Ano, je to u mne zrovna podivné, ale vážně mi škola chybí. A co je možná ještě divnější je, že mi vůbec nechybí přátelé apod., ale chybí mi pouze výklad učiva či vysvětlení. Takže jsem pochopil, že bez výkladu se učí velmi špatně. Ale jinak (jak už bylo řečeno) mi škola vůbec nechybí. Kdybych měl k dispozici

foto: pxhere.com

kvalitní výklad, tak bych se určitě nevrátil... Výhoda je taky, že mohu pít, jíst, jít na záchod, kdy se mi zachce, což je velké plus. A obrovská výhoda je taková, že nejsem každodenně ve stresu (já nejsem v období školy ve stresu, to se úplně říci nedá, ale mám v podvědomí takové otázky jako např. „Bude test?“, Co když na tělocviku budeme dělat něco, co mi „nepůjde a akorát se ztrapním?“), jsem velice šťasten a v dobré náladě, nechodím spát s tím, že jsem něco zapomněl atd. Už nevím, co bych napsal, a tak KONEC (omlouvám se, že to bylo krátké, ale opravdu mě nic navíc nenapadlo).

David Filip

Samostudium

Zprvu mi samostudium opravdu vadilo, nebyl jsem na to zvyklý a byl bych radši, kdyby byla škola, ale postupem času jsem si zvykl a už mi ani trochu nevadí.

Doma mi lépe jdou zápisky, protože normálně spoléhám na snímky prezentace ve škole, a když to nestihnu, tak si je musím dopsat doma, ale teď si je mohu posouvat, jak potřebuji, a vrátit se k věci, které mě zajímají, nebo je nechápu. Také dělám lépe projekty či velké práce, protože je neodkládám na víkend, kdy nejdu ráno do školy, prostě je udělám, protože teď nikdy nejdu ráno do školy a většinu úkolů udělám v den zadání nebo na chalupě, kde toho stejně moc dělat nemůžu. Není jedna určitá věc, která se mi nedaří. Většinou se mi spíše nedaří to, co nechápu, protože přes e-mail to není jako výklad před tabulí. Když mám potíže, tak se většinou jdu zeptat mámy a ta mi poradí, ale když i ta neví, tak napíši učiteli, co mám za problém, a ten mi to už vysvětlí. S učiteli komunikuji formou e-mailu většinou, že odevzdávám úkol, nebo že něco nevím. Má největší pomoc je

doma máma, protože bratry to nezajímá a táta většinou dělá home office. Naučil jsem se mnoho nových věcí z předmětů, ale i to, že není dobré školu pořád oddalovat, protože když jí je hodně, tak to za jeden večer nestihnu. Myslím si, že se moc sám učit neumím, ale díky dnešní situaci se v tom určitě zlepšuji. Úplně nejvíce by mi pro učení asi pomohlo, kdyby byla škola, ale jelikož toho teď nedocílím, tak jediné to, abych dělal školu hned a co nejméně ji odkládal.

Nakonec to není tak hrozné. Samostudium je pro mě hezká příležitost částečně se připravit na střední školu a zajímavá zkušenost.

autor článku:
VÍT JANDEJSEK
třída 8. B

Sebe-edukace

Co je to samostudium?

Samostudium je forma vzdělávání, kdy se učí člověk sám. Ale je to ideální forma a dodržíme ho teď?

Pro mě je samostudium celkem špatná forma vzdělávání. Například já se k učení často nemůžu dokopat. A navíc pokud něčemu neporozumíme, tak se to bude hůř učit.

Jak se mně daří samostudium? Když se to tak vezme, tak oproti normálnímu vzdělávání je to mnohem těžší. Musím sám přemýšlet, lépe si všechno přečíst a sám bez vysvětlení to chápat. Ale stále mi některé předměty jdou bez problémů. Například dějepis či zeměpis. Tyto předměty se dají snadno dělat. Ale co ty, které mi nejdu? Ty se špatně učí právě díky tomu, že se učíme sami a není vždy po ruce někdo, kdo by mi to vysvětlil. A tím se dostávám k další otázce. Kdo mi pomáhá při učení?

Při samostudiu je nejčastější pomoc od rodičů, protože jsou blízko a už vystudovali. Ale i rodiče si někdy neví rady, proto tu je další a jedna z nejspolehlivějších pomoci.

Pomoc od spolužáků. Proč zrovna ta? Protože spolužáci dělají úplně tu samou látku a třeba oni budou vědět a poradí vám, a zase naopak, což je velmi praktické. A pokud selžou obě strany? Tak pomůže otázka na daného učitele, který určitě poradí.

A jak komunikuji s učiteli? Moje konverzace jsou celkem krátké a většinou jednoduché. Často jen pošlu zadání a hotovo.

Zajímavější je, když mi něco v úkolech chybí nebo něco nevim. To často ještě doposílám později, ale nejzajímavější to je u přírodopisu. To se e-mailová konverzace táhne klidně i několik dní. A kdo mi se školou pomáhá? Na tuto otázku už jsem trochu odpověděl. Nejčastěji to jsou rodiče, s kterými se radím a pomáhají mi. Jsou tu nejčastěji a dost toho ví. I mě trochu naučili, jak se doma učit, což mě přivádí k další otázce. Co jsem se nového naučil? Umím se učit? Zlepšil jsem se? Rozhodně jsem se naučil líp se učit, dokážu se líp soustředit a tolik neprokrastinovat. Podle mě by si to každý měl aspoň na měsíc zkusit, aby se to naučil a poté to

foto: pxhere.com

na vyšších školách lépe uměl. A zlepšil jsem se? Rozhodně. Před tím jsem se skoro neuměl učit a teď to jde mnohem lépe. Umím se učit? No, i přes to, že jsem se zlepšil, stále mám mezery a někdy prokrastinuji. Takže bych se měl víc učit, jak se učit.

V čem potřebuju podporu? Co by mi pomohlo? Potřeboval bych podporu v učení, abych pracoval a abych to neflákal. A co by mi pomohlo? Mít motivaci to dotáhnout do konce a dobré v samostudiu taky je mít nějaký režim, podle kterého se budu řídit. To může trochu pomoci proti prokrastinaci. Které jsou pro mě nejpříjemnější

úkoly z češtiny? Když se nad tím tak zamyslím, tak určitě z literatury. A proč? Protože se při nich často čte a to mě baví a navíc je pro mě přínosné objevovat nové autory. I když moje oblíbené jsou také internetové hry. Je to zase jiná forma vzdělávání a je to i zábavné.

A co závěr? Sebevzdělávání rozhodně není jednoduchá záležitost a měli bychom být rádi za podporu ostatních při těchto náročných dobách...

autor článku:
MIKULÁŠ GÖTH

Domácí vzdělávání

Já osobně jsem se za domácí vzdělávání naučila být ještě víc zodpovědnější. Od mamky mám naučené, že když dostanu nějaký úkol, který mám odevzdat třeba až za týden, tak ho musím mít ten den hotový. Kdybych to odkládala na ostatní dny, tak se z toho zblázním. Práce se má dělat v ten den, kdy je zadána. Tento názor ve mně domácí vzdělávání utvrdilo.

Dálkové vzdělávání bych už hrozně moc chtěla ukončit, máme toho o dost více, než když normálně chodíme do školy. Také jsem z celého srdce vždy nesnášela, když jsem školu musela odevzdávat emailem, ale to mám teď hold smůlu. Ale zvykla jsem si! Když se kohokoli zeptáte, na co se těší nejvíce do školy, dostanete odpovědi typu: „za třídou“, „za kamarádama“. Ale já? Já se neteším ani tak na třídu

(přece jenom je tam řev), ale spíše na klasické množství úkolů jako dříve a také na styl komunikace s učiteli. Kdybyste se ptala, jak to, že někdo jako Veronika Lauberová se neteší tak hrozně moc na třídu, tak to proto, že já s lidmi, se kterými se chci vidět a těším se na ně, stýkám i během karantény....

No, to bych to přece nebyla já, abych něco vydržela ????

Domácí vzdělávání mě už vážně nebaví a představa, že to budu muset dělat ještě další měsíce, mě moc neláká, ba ne, ona mě odpuzuje :(

Ať už jsme ve škole! Ale tak zkusit se má všechno. Doopravdy se snažím všechnu školu dělat hned, aby se mi to na další den vše nenakupilo. Já jsem většinou v klidu a se vším se snažím vyrovnat, ale musím říct, že takové množství školy jsem si jednou oplakala, zhroutila jsem se z toho. Jsem ráda, že chodím ven s kamarády, to se vždy krásně odreagují. Když někdo venku chce začít téma škola, tak mu na to dávám max. 5 minut a pak se zase krásně bavíme o něčem jiném.

Veronika Lauberová

Domácí výuka

Domácí vzdělávání se stalo součástí našich životů od března tohoto roku. Dřív jsme si to mohli jen představit, nebo to vidět ve filmech. Má to svoje výhody i nevýhody.

Vyhovuje mi to, že si učení můžu sama rozvrhnout a organizovat čas tak, jak se mi to hodí. Nemusím vstávat brzo, a díky tomu mám víc energie na učení. Nejsem unavená a víc se soustředím. Přijde mi, že díky tomu mám větší motivaci k učení. Snažím se více zamýšlet nad látkou a díky tomu se rozvíjím. Přistupuji k tomu zodpovědně a sama vnímám to, že více věcí zvládám sama. Je to i jiné v tom, že občas si řeknu, že v tuto dobu bych byla ve škole, a i tím, že mám volný čas, tak dělám věci do školy. Využívám čas, který bych promrhala nějakou nepodstatnou aktivitou. Ve finále mi dochází, že to učení není tak špatný, jak se zdá.

Nevýhodou pro mě je, že si myslím, že se toho nenaučím tolik jako ve škole. Sice je fajn být doma, ale to, co mi předají učitelé ve škole, je nenahraditelné. Učitelé mi dávají i doplňující informace a zdůrazní věci, které jsou

podstatné a dobré k zapamatování. Zároveň mi chybí i ta atmosféra ve škole. To, že jsem v jedné třídě se svými spolužáky, má něco do sebe. Sice jsme před tím říkali, jak nás škola nebaví a nudí, ale tahle situace nás přivedla k zamýšlení, že má něco do sebe, když pár hodin ve škole sedíme a vnímáme učitele. Tato situace má nevýhodu i v tom, že mi chybí předměty jako výtvarná výchova a tělesná výchova. Můj osobní názor je, že kdyby tohle byla normální situace, tak by mě to po čase stejně přestalo bavit. Pocit, že bych byla doma furt zavřená, je pro mě nepředstavitelný. Takhle má člověk aspoň nějaký režim a není to jen to, že prostě bude vstávat věčně pozdě a tím promrhám celý den, je podle mého názoru známka nezajímavého života. Každopádně si myslím, že to pro všechny byla skvělá zkušenost. Pro mě kvůli tomu, že se víc dokážu učit sama, učitelé si vyzkoušeli novou formu učení, a hlavně nám všem došlo, že škola patří k našemu životu a vzdělávání je důležité za každé situace.

Eliška Lukšová